
Maart & April 2019: bijna de 2 laatste maanden van seiZOEN 49 ...

Enkele bemerkingen:

Het concert met Fapy Lafertin was weer een uitzonderlijke belevenis. Fapy blijft een buiten - gewone muzikant... en volgend seizoen komt hij weer.

Klein Willebroek wordt momenteel geteisterd door omleidingen wegens wegenwerken, rioleringswerken, de ene NA de andere. Op 16 februari was er zelfs een omleiding voor een ander omleiding. Het wordt (bijna) lachwekkend. Gelukkig houdt het ons vast pubiek niet tegen om toch naar **HET VEERHUIS** te blijven komen... en blijkbaar zouden de problemen "eerstdaags" - dus vóór 2 maart - opgelost zijn. Wie weet?

Ander probleem was de veelvuldige afwezigheid van onze vaste muzikanten wegens serieuze heelkundige ingrepen her en der. Ze werden gelukkig steeds op voortreffelijke wijze vervangen. Maar vanaf 2 maart is dat probleem opgelost: Jos en Eddy zullen er weer bij zijn. Let op, bij onvoorziene wijzigingen in de programmering sturen we het bericht enkel per meel door. Vandaar nog eens de vraag aan iedere bezoeker: geef aub uw meeladres door zodat je steeds op de hoogte blijft. Op onze vernieuwde site "fondy.be" kondigen we enkel de concerten per 2 maand aan - zoals ook in [Riverside Jazznews](#).

Voor degenen die het nog niet gelezen hebben: de concerten zijn steeds de EERSTE en DERDE zaterdag van de maand en de verlofperiode is juli, augustus en de eerste zaterdag van september.

En ... betalen met cash geld aub. Als we ons een geldapparaat zouden moeten aanschaffen - wat we zeker niet gaan doen - zouden we ook de prijzen moeten "aanpassen" en dat is niet de bedoeling. Ik verneem dat de Chinezen in Shanghai betalen via een ingebouwde chip (misschien met één of andere "app"). in hun arm. Tegen dat deze ONTMENSELIJKING ons hier bereikt, zal **HET VEERHUIS** al wel VERLEDEN TIJD zijn.

16 maart komt **Dick van der Harst** weer op bezoek, mét bandoneon en heerlijke muziek (samen met de **FONDY** uiteraard).

En denk eraan om volgend seiZOEN, als we ons **50-JARIG BESTAAN** vieren, toch weer lid van de club te worden, met alle voordelen van dien.

Camiel.

Nieuwe openings- en sluitingstijd

Vanaf februari 2019 opent Jazzclub Het Veerhuis zijn deuren om 20:00h, begint het orkest te spelen om 20:30h en dit minimaal tot 23:00h.

De Val van Granada

Wat heeft de val van Granada in 's hemelsnaam te maken met New Orleans, zijn folklore of zijn muziek, vroeg ik me af toen ik op een merkwaardige passage stootte in de vrij recente geschiedkundige studie "The Moor's Last Stand" van Elisabeth Drayson. Inderdaad, op p. 147 schrijft ze: "... An interesting view of (Washington) Irving's portrayal of Boabdil is expressed by the twentieth-century American writer James Edward Brunson, who interprets Irving's Islamic characters as objects of fear and a powerful challenge to white America, which evoke white racial anxiety and guilt, projected on to the black image. Yet Boabdil's loss of his kingdom became a fitting symbol of the collapse of the Old American South, and the secret society Momus-Louisiana went so far as to introduce Boabdil at the New Orleans carnival of 1873 and associated the Moors with heroic deeds, courage on the battlefield and Southern Chivalry. The *New York Times* reported that the carnival actors portraying Boabdil and the Sheik of Persia were seen leaving the Saint Charles Hotel in New Orleans with a bodyguard of 150 mall-clad warriors. Ironically, the hotel, one of the most exclusive in the city, was also where the enslaved had been auctioned. ...".

De studie van Drayson gaat diep in op de belangrijke historische gebeurtenis waarbij in 1492 de Spaanse katholieke koningen Ferdinand en Isabella erin slaagden Granada, het laatste bolwerk van de moslims, te heroveren. Daarmee kwam een einde aan de bezetting sedert 711 van grote stukken van Spanje en Zuid-Frankrijk door de moslims van Noord-Afrika. Wat een duizelingwekkende intellectuele sprong zou moeten zijn, bleek bij het lezen van dit fragment plots een klein stapje van Zuid-Spanje in de 15de eeuw naar New Orleans eind 19de eeuw. De verscheidenheid van de associaties die hier opdoemen is ook verbijsterend:

- de cultuur-historische-politieke sprong overheen de kloof van vier eeuwen en van het ene continent naar het andere;
- de associatie van de conflictstof tussen de katholieke en de islamitische wereld met de diepgewortelde Amerikaanse overtuiging van de "white supremacy" en de daaruit voortvloeiende panische angst dat dit blanke superioriteitsdenken weleens als een zeepbel zou kunnen uiteenspatten;
- meer concreet het symbolisch verbinden van het thema van de (economisch-culturele) ondergang van de Zuidelijke Staten van de USA met de ondergang van de islamitische politiek-culturele suprematie in Zuid-Spanje;
- de verrassende verschijning van de laatste islamitische heerser Boabdil op het Europese vasteland in de Mardi Gras festiviteiten van New Orleans 'of all places';
- en daarenboven de relatie die heel onverwachts opduikt met de figuur van de 'Sheik of Persia';
-

Moeten we bij die laatste figuur dan niet direct denken aan een klassieker in het New Orleans jazzrepertoire: "The Sheik of Araby"? Dat ligt bijna voor de hand, maar dat spoor loopt dood op het feit dat die song pas gecomponeerd werd in 1921 naar aanleiding van een film met Rudolf Valentino onder de titel 'The Sheik'. Bovendien ligt er op een paar kilometer van New Orleans een dorpje met de naam Arabi. In die tijd stond het bekend als een paradijs voor gokkers die misschien een wat rustiger sfeer wilden opzoeken ter compensatie van de rauwe, gewelddadige wereld in en rond de speelholen van New Orleans. Een beetje Sheik spelen op de idyllische buiten was misschien best een aangenaam tijdverdrijf.

New Orleans zit bij het verschijnen van deze tekst, toevallig of niet, juist in volle Mardi Gras-periode. In zijn boek "Fabulous New Orleans" (oorspronkelijk gepubliceerd in 1928) wijdt Lyle Saxon enkele hoofdstukken aan de viering van Mardi Gras. Lyle Saxon werd geboren in 1891, waarschijnlijk in Baton Rouge of een ander stadje in de omgeving van New Orleans, maar spendeerde het grootste deel van zijn leven in de Crescent City tot aan zijn overlijden in 1946. De jeugdherinneringen die hij in zijn boek ophaalt aan Mardi Gras moeten dus dateren van rond de eeuwwisseling. Al in de inleidende hoofdstukken voert hij ons mee naar zijn ervaringen met de Parade van de 'King of the Zulus'. En daaruit blijkt al direct dat carnaval inderdaad op zijn best is, als het de mensen de gelegenheid geeft om voor één dag hun stoutste dromen waar te maken. En dat zag hij daar voor zijn eigen ogen gebeuren: een zwarte (Afro-Amerikaan zeggen we nu) verkleed als koning en gevierd en toegejuicht door 'zijn onderdanen'. Koning voor één dag. Eendagsvlieg.

De organisatie van de Mardi Gras optochten ligt in de handen van tientallen 'culturele' verenigingen ("Krewes"), waarvan sommige al een respectabele leeftijd hebben die zelfs teruggaat tot het laatste kwart van de 19de eeuw. "The Knights of Momus" is de oudste onder hen: ze werd gesticht in 1871. Het was vreemd genoeg een 'geheime' vereniging. De namen van de leden werden bijvoorbeeld niet vrijgegeven en dat leidde op de duur tot problemen met de overheid. Het gevolg was dat "The Knights of Momus" al decennialang niet meer actief deelnemen aan de Parade zelf. Maar op de achtergrond hebben ook andere problemen ongetwijfeld meegespeeld: zo oefende de vereniging al in 1877 felle kritiek op het politiek bestel in de zuidelijke staten.

De 'King of the Zulus' wordt natuurlijk ook door zo'n vereniging opgevoerd: The Zulu Social Aid & Pleasure Club. Merkwaardig is dat de deelnemers Afro-Amerikanen zijn en dat die nog steeds hun gezicht zwart maken. En zoals Lyle Saxon het beschrijft is de 'King' schaars gekleed met niet meer dan een kroon op zijn hoofd en een strooien rokje rond zijn middel. In zijn beschrijving heeft Lyle Saxon het over een hilarisch incident waarbij een van de muilezels, die het trekwerk voor de praalwagens deden, aan het stro van dat rokje begon te knabbelen.

Ook deze "Krewe" heeft het een tijdje moeilijk gehad. Onder druk van de Civil Rights Movement in de jaren zestig kwam er veel kritiek op de vernederende racistische clichés die in deze thematiek zaten, zodat de club op een bepaald moment op sterven na dood was. Door toedoen evenwel van een aantal democratiserende en integrerende initiatieven draaien ze opnieuw goed.

Maar of het nog echt de moeite blijft om Mardi Gras ter plekke te gaan beleven wordt twijfelachtig, als je bedenkt dat New Orleans het hele jaar door al overspoeld wordt door losgeslagen toeristen. En dat dus vooral de commercie bij het hele gebeuren gebaat is.

ZO WILS

MOOIE HERINNERINGEN UIT DE OUDE DOOS

Heerlijke veerhuisavonden:
de FONDY met LILLIANE BOUTTÉ (New-Orleans - vocals) en haar vriend THOMAS L' ETIENNE (Duitsland - clarinet/sax) speelden op zaterdag 16/9/2000...

en op zondag 17/9/2000 met GILLES CHEVAUCHERIE (bas) en MICHEL SENAMAUD (drums), nos amis des "HARICOTS ROUGES" de la douce France.

Van 'special guests' gesproken...

DEN DIREKTEUR.

Zaterdag 2 maart 2019

Fondy Riverside Bullet Band

Zaterdag 16 maart 2019

**Fondy Riverside Bullet Band
+ Dick van der Harst (bandoneon)**

Zaterdag 6 april 2019

Fondy Riverside Bullet Band

Zaterdag 20 april 2019

Fondy Riverside Bullet Band

Telkens om 20.30 uur

Deuren 20.00 & 23.30 uur

Reserveer tijdig je plaatsen: 03 888 35 94 (Camiel) of 03 888 00 83 (Johnny)

Firma's die "Het Veerhuis" steunen

Café LIPSTICK	Boom
Carrosserie ADRIAENSSENS	Puurs
Radio Rivierenland	Willebroek
Verrelst Inox Maatwerk	Aartselaar
LAMBRECHTS – STUDEONT	Ruisbroek
Optiek VAN BAEL	Kontich
SPECULOOS VERMEIREN	
& Het gemeentebestuur van WILLEBROEK	

d.i. de e-mailversie van
RIVERSIDE JAZZNEWS

Clubblad van: **Jazzclub HET VEERHUIS
& FONDY RIVERSIDE BULLET BAND**

Oostvaarddijk 2 – Klein-Willebroek

Programmawijzigingen worden via mail doorgestuurd
of kijk op: www.fondy.be